

1. Etapa – Vzhůru do Nepálu

Počasí bylo toho dne vyloženě děsné. Začínal podzim a jako by chtěl hned od začátku ukázat, co v něm je. Z nebe padaly provazce deště a mezi tím občas pročísl oblohu blesk. Z jenesterské továrny bylo slyšet děsivé zvuky, jak kapky deště bubnovaly o obrovské prázdné kotle, dávno nepoužívané nářadí a dřevavé střechy. Ulicemi se šířil chlad a chmurná atmosféra.

Bylo už pozdní odpoledne a městečko bylo liduprázdné. Za okny bylo vidět odrazy televizorů, které jejich majitelé bezděčně sledovali. Nikomu se nechtělo ven, a není se čemu divit. V těchto chvílích postupně zazvonil mobil u pěti členů Zatopené jeskyně. Volal jejich kamarád Michal, jeho hlas zněl uměle klidně a svolal mimořádnou schůzku klubu.

Co se stalo? Na tohle by se rádi zeptali Michala všichni, ale ten nechtěl nic bližšího prozradit a trval na rychlé schůzce všech členů klubu. Nikdo nic nenamítal, protože věděli, že Michal by nesvolal mimořádnou schůzku kvůli nějaké malichernosti. Nikdo by nic takového neudělal, obzvláště v takovémto počasí.

Sešli se tedy v klubovně, teprve nedávno zařízené ve sklepení paneláku, v němž bydlel Michal. Byli všichni – Michal, Hrabal, Tomáš, Aneta, Ríša a Nikol. Šestice kamarádů, kteří si před několika lety založili klub, scházejí se dvakrát týdně na schůzkách v klubovně, vyrážejí na víkendové výpravy a zažívají společná dobrodružství. Schůzek už měli více než čtyři stovky a všechny jejich zážitky jsou zvěčněny ve třech svazcích kronik, pečlivě uložených ve skříni v klubovně a opatrovaných jako oko v hlavě.

„Tak co máš?“ zeptal se mírně netrpělivě Tomáš. V koutě klubovny otřepával deštník a strkal jej do plechového koše.

Michal se nejprve ohlédl po ostatních, a když shledal, že všichni stojí u stolu uprostřed místnosti a zřejmě se zatajeným dechem čekají na jeho slova, pousmál se. „Tak jo.“ Nadechl se.

„Budeš se ženit?“ vyhrkl Hrabal a sám se svému vtipu okamžitě zasmál. Ostatní se sice pousmáli, ale byli až moc zvědaví na důvod mimořádné schůzky, která se koná v průměru jednou za rok, takže Hrabal nesklidil takový úspěch, na jaký byl u svých vtípků zvyklý.

„Ne, něco mnohem lepšího. Víte, jak jsem zkoušel posílat odpovědi na tu soutěž v časopise Science? No, tak to vyšlo. Bylo to asi správný a navíc mě vylosovali z několika desítek správných řešitelů. Bomba, ne?“

Když to Michal vyklopil, bylo vidět, že se nemohl dočkat, až se o to s ostatními podělí. Skoro se třásl radostí a nechápal, proč se ostatní tváří tak nechápavě. „Vy si nevzpomínáte? Přece jsem tehdy prosil tebe, Aneto, a tebe, Ríšo, abyste mi zjistili odpovědi na ty dvě otázky, které jsem absolutně nevěděl. No a vyhráli jsme exkurzi do vědeckého centra kdesi v Asii!“

Tak teď už se předpokládaný efekt opravdu dostavil. Hrabal s Ríšou strnuli a ostatní začali ihned hlasitě jásat. Do všeobecného povyku létaly otázky jedna za druhou.

„A to můžeme jet všichni?“

„Kam to teda přesně máme jet?“

„Kdy to bude?“

„Poletíme letadlem?“

„Mám si na cestu vzít kinedril?“

Byl to samozřejmě Hrabal, který začal po místnosti poskakovat a zřejmě tančil nějakou variantu humřího vítězného tance, jejich klubovní speciality bez pravidel.

Slova se opět ujal Michal a začal z brašny vytahovat nějaké papíry. Nejprve všechno pečlivě srovnal na stole a pak vzal do ruky otevřenou obálku. Vytáhl z ní tři úhledně srovnané listy papíru v úřednickém stylu a začal předčítat z toho prvního.

Vážený pane Studničko, rádi bychom Vám s potěšením oznámili, že jste se stal vítězem soutěže „Our World“, pořádané časopisem Science. Jménem české pobočky tohoto mezinárodního časopisu Vám gratulujeme a posíláme informace o výhře, kterou je studijní cesta pro Vás a nejméně pět dalších studentů z Vašeho okolí do vědeckého centra Daula ve střední Asii. V případě dotazů nás, prosím, kontaktujte elektronicky. Zároveň Vám v průběhu několika následujících dní zavoláme na číslo, které jste uvedl v přihlášce do soutěže, a domluvíme se na osobním setkání v místě Vašeho bydliště. S gratulací a srdečnými pozdravy Martin Šilhář, vedoucí mezinárodní sekce.

Nikol pochvalně hvízdla. „Takže, pane Studničko...“ ozývaly se pobavené a nadšené hlasy.

„Počkejte, to není všechno. Tady jsou ty podrobné informace.“ Řekl Michal s tónem hlasu připomínající kouzelníka, který sklízí aplaus a to ještě nepředvedl svůj nejlepší kousek. Uchopil horní list a odložil jej na stůl.

„Takže, termín je dvacátého druhého až dvacátého osmého října. Doma jsem se díval a připadá to na podzimní prázdniny, ale zabere to i tři dny školy.“ Začal Michal, nahlížeje do dalšího papíru. „Hrazena je doprava, ubytování i strava. Musíme ale vyplnit každou nějakou přihlášku a poslat to s podpisem zákonného zástupce nebo co. Pak je tady rozepsaný přibližný program... hm ... Ubytování bude v nějaké ubytovně pro vědce přímo v areálu toho střediska. To jsem teda zvědavěj. Nějaké kecíky o vízech, bla bla...“

Odložil papíry na stůl a zhlédl k ostatním. „Takže co, pojedete se mnou?“

Trapná otázka. Kdo by nejel. „Pokud nás rodiče pustí, tak je to jasný! Bude to největší klubovní akce za poslední roky!“ nechala se slyšet Aneta.

Při cestě z klubovny si povídali o tom, co všechno asi zažijí a už plánovali, co si s sebou sbalí. Choulili se pod několika deštníky a radostný hovor se za nimi táhnul opuštěnými mokkými ulicemi.

Následující dny byli všichni členové klubu jako na trní. Ve škole neustále chodili za Michalem a vyptávali se ho, jestli už někdo nevolal. Michal začal výjimečně nosit mobil do školy a v tichém režimu ho nechával zapnutý celé vyučování, kdyby náhodou. Minulo prvních několik dní a nic. Říšovi klesla nálada k bodu mrazu a začínal si myslet, že z jejich skvělého výletu sejde. Onen tolik očekávaný hovor z redakce časopisu Science však přišel. Bylo to v pátek při cestě ze školy, kdy měli kamarádi ze Zatopené jeskyně ve zvyku chodit na prolézačky v parku, blbnout tam a povídat si.

Když Michalův batoh začal brnět, všichni znehybněli a upírali na něj zrak. Michal v prvních vteřinách zřejmě úplně zapomněl, na co to už pěkných pár dní čeká, pak se ale vymrštil a vytáhl mobil z batohu. Připlácl si ho k uchu a začal odpovídat na dotazy někoho na druhém konci drátu. Nikdo z toho nebyl moc moudrý, takže všichni napjatě čekali, až Michal domluví.

„Přijedou v pondělí odpoledne.“ Vyhrkl Michal, když ukončil hovor. „Ten, co psal ten dopis, a ještě několik lidí prý. Chtějí se domluvit na podrobnostech a mělo by přijít taky co nejméně z vás ostatních, co pojedou. Sejdeme se v cukrárně na náměstí.“

„Paráda!“ vykřikl Říša! Všichni se sesedli ve velké točité kouli a začali diskutovat.

„Je fakt štěstí, že nás všechny rodiče pustí.“ Řekl Hrabal.

„Jo, jenom Tomáš to ještě nemá jisté, chytl teď nějakou virózu nebo něco takového.“

Podotkla Aneta.

„Já teda nevím, jestli to stihnu, mám v pondělí odpoledne vyučování. V kolik tam máme být?“ zeptala se Nikol.

„Ve tři.“ Odpověděl Michal.

„Hm, tak budu muset přijít později, my končíme o půl čtvrté.“

„Tak snad to nebude moc vadit.“

Toho dne strávili na hřišti déle než obvykle a pak ještě zašli navštívit Tomáše. Jeho maminka jim dovolila zůstat u něj jen pár minut, protože by to prý mohli chytit. Ležel v posteli zachumlaný po hlavu a vypadal hrozně. Kašlal, smrkal a do včerejška i zvracel. Doma musel zůstat minimálně deset dní, přičemž do odjezdu do Nepálu zbývaly asi tři týdny. Nikdo si tedy nedělal starosti, že by to nestihl.

V pondělí měli všichni sraz už ve tři čtvrtě na tři na náměstí. Chtěli přijít na schůzku společně. Ve složení Michal, Hrabal, Ríša a Aneta vešli do cukrárny pět minut před třetí. Hned jakmile za nimi zaklaply dveře, omámila je vůně všemožných cukrovinek, zákusků, koláčů, zmrzlin a hory dalších dobrot, které zdejší cukrárna nabízela. Klubaři se rozhlédli po prostorné místnosti. Kromě rodiny s dvěma malými dětmi, které pojídaly indiánky hned u dveří, byla cukrárna v podstatě prázdná. Téměř v rohu ale seděli dva muži a jedna žena v oblecích a kostýmku a bavili se o něčem nad nějakými dokumenty.

„To musí být oni.“ Zašeptal Michal a vydal se tím směrem, následován kamarády.

Když byli asi v polovině cesty mezi stolky, jeden z mužů vzhledl a všiml si jich. Asi pošeptal něco ostatním, protože záhy vzhledli od papírů všichni a zářivě se na přicházející usmívali. Když v čele s Michalem dorazili ke stolu, tři elegáni se postavili a natáhli ruce. „Dobrý den, vy musíte být pan Studnička, je to tak? Já jsem Martin Šilhář.“ Řekl první z nich a potřásl si s Michalem rukou.

„Ano, já jsem Michal Studnička a toto jsou mí kamarádi.“ Řekl Michal a jeho hlas trochu přeskakoval.

„Toto jsou mí kolegové z redakce“, pokračoval Šilhář, „Lukáš Tříška, ten s vámi pojedou do Nepálu, a paní Dagmar Stínková, zástupkyně šéfredaktora našeho časopisu.“

Následně se všichni se všemi pozdravili a Zatopená jeskyně se usadila. „Není vás nějak málo?“ podotkl Šilhář a díval se na čtyři přítomné.

„Ano, kamarádka je ještě ve škole a kamarád je nemocný. Ale oba určitě pojedou.“ Řekl jistě Michal.

„Dobrá, tak tedy začneme.“ Šilhář otevřel oranžovou složku a vyndal na stůl několik listů papíru. „Nebude to trvat déle než dvacet minut. Máte na něco chuť? Můžete si každý něco objednat, zveme vás.“

Každý si objednal jeden zmrzlinový pohár XXL a pohled na jejich stůl byl poněkud komický – tři elegáni a vedle nich čtyři mládeži, pojídající zmrzlinu.

„Takže nejprve potřebujeme vědět, jestli už víte s konečnou platností, kdo s vámi pojedou.“ Řekl Šilhář a mluvil směrem k Michalovi.

„Ano, vím.“

„Výborně, takže mi, prosím, nadiktujte jména.“

Michal splnil požadavek a významně se na ostatní kamarády, sedící vedle něj, podíval. Následovalo dalších několik bodů ohledně organizace odjezdu, každý dostal formulář k vyplnění a podepsání od rodičů, dostali podrobný program celé akce a také seznam potřebného vybavení. Skončili dříve, než stihl kdokoliv z nich dojíst svůj pohár. Rozloučili se a Zatopená jeskyně v cukrárně ještě zůstala. Jakmile dojedli poháry, přišla esemeska od Nikol. „Jdu ze školy. Jste tam ještě?“

„Půjdeme jí naproti.“ Řekl Hrabal a všichni se zvedli.

Potkali Nikol hned v první ulici za náměstím. Byla celá udýchaná a vypadala šíleně zvědavě. „Tak co?“ vyhrkla.

Hrabal za pomoci ostatních jí začal všechno líčit a podvědomě se vydali směrem ke klubovně. Po chvíli dorazili k Michalovu baráku a museli se rozloučit. „Rišo, ty máš doma kroniku, že? Udělej zápis o dnešním dni, myslím, že si to zaslouží!“ křikl Michal, když mizel ve dveřích vchodu.

Od této chvíle zažívali členové Zatopené jeskyně jakési mezidobí. Do odjezdu zbývalo pořád ještě dost času, ale nikdo už se nemohl dočkat a pořád mysleli jen na ono vysněné pondělí. Na schůzkách se sice hrály hry, řešily běžné věci, ale neustále někdo přicházel s poznámkami, které nakonec strhli debatu celého klubu k výpravě do Nepálu. Jedním z nejčastěji probíraných témat byla Tomášova nemoc. Bylo to divné, ale Tomáš pořád nebyl zdrav. Když už do odjezdu zbývaly pouhé čtyři dny, Michal se za ním vypravil domů.

Otevřela mu Tomášova maminka a očividně ho neviděla ráda. „Dobrý den, chtěl bych na chvíli navštívit Toma.“ Řekl Michal a trochu nuceně se zasmál.

„Ahoj. Bohužel to s ním nevypadá dobře a ani tě k němu nemůžu pustit. Na ten váš výlet nepojede.“ Odpověděla maminka a vůbec Michala nepustila dovnitř.

„Ale co s ním je? Vždyť už stoná strašně dlouho.“ Mírně odporoval Michal.

„No jo, prostě se to nelepší. Nedá se nic dělat, nemoc si nevybírám. Budu ho od tebe pozdravovat.“ A zavřela dveře.

Michal zůstal jako opařený. Chvilu zíral na zavřené dveře a možná doufal, že se ještě otevrou. Nic takového se nestalo a sám neměl odvalu na to, aby znovu zaklepal. Raději tedy odešel.

Nedalo se ale počítat, že by se ostatní kamarádi smířili s tím, že Tomáš s nimi nepojede. Jakmile tuto šokující informaci Michal rozšířil mezi ostatní členy klubu, začaly se dít věci. Nejdříve se každý sám znovu pokusil Toma navštívit. Když ani jeden neuspěl, bombardovali ho esemeskami. Bez odpovědi. Hrabal ve škole dokonce zašel za Tomovým třídním učitelem a vyzvídál, ale ani ten nevěděl nic víc, než že Tomáš je nemocný.

V sobotu, tedy dva dny před odjezdem, byli Michal s Hrabalem rozhodnutí učinit poslední zoufalý pokus Tomáše kontaktovat. Měli v plánu vylézt po drátu bleskosvodu do třetího patra a zaklepat na okno Tomova pokoje. Bylo to sice trochu riskantní, ale jiné řešení asi neexistovalo.

Těsně před činem si Michal doma připravoval vybavení a dala se s ním do řeči jeho maminka. „Míšo, nedělejte to.“

„Ale mami, my musíme. Nevíme, co se s Tomem děje. A chceme, aby jel v pondělí s námi.“

„Vážně si myslíš, že kdyby to jen trochu šlo, jeho rodiče by ho nepustili? Určitě mají dost dobrý důvod k tomu, aby dělali to, co dělají.“

Michal se zamyslel. Je pravda, že z toho úhlu se na věc ještě nedíval. Pokud to tak skutečně je, svým činem by Tomášovi nejspíš jen uškodili. „No, možná máš pravdu...“

„To víš, že mám.“ Řekla maminka a vědouc, že dosáhla svého cíle, odešla.

Michal přišel na smluvený sraz s Hrabalem a seznámil ho se svým novým rozhodnutím. Hrabalovi se moc nelíbilo akci odvolat, ale nechal se přesvědčit. Pojedou tedy bez Tomáše.

Sraz k odjezdu byl v pondělí před pátou ranní na jenesterském nádraží. Všichni měli objemné krosny na zádech a nervózní úsměvy na tvářích. „Vítejte na palubě! Připraveni zdolat Mount Everest?“ sršel vtípem Hrabal.

Čekala je dlouhá cesta vlakem do Prahy, kde na ně čekal pan Lukáš, se kterým se seznámili na schůzce v cukrárně. Ve vlaku téměř celou cestu dospávali, teprve kousek před Prahou ožili a zmocnilo se jich neskonalé vzrušení. Měli poprvé v životě letět letadlem.

Ihned po vystoupení z vlaku na hlavním nádraží se k nim skrz davy lidí hnál pan Lukáš v hustém svetrů. „Vítám vás. Jaká byla cesta?“ Ani nečekal na odpověď a pokračoval: „Pojďte za mnou, už na nás čeká taxík.“

Prodírali se za ním až ven na parkoviště, kde na ně skutečně čekalo auto. „Rád vidím, že nemáte kufry, ale krosny. Taky je mám radši.“ Řekl pan Lukáš, když je od nich přebíral a ukládal je do kufru.

Auto je převezlo na letiště, kde právě stálo plno jeřábů a jiné vysoké techniky, protože měnili obrovský nápis s názvem letiště. Polovinu velkých písmen toho starého měli už sundánu a nová byla vidět seskládaná na zemi.

Pan Lukáš kdesi sehnal vozík a naložil na něj všechny jejich krosny a i tu svou. Vydali se s ním do velké haly, plné lidí. Pan Lukáš zřejmě neletěl poprvé, protože si zde počínal naprosto jistě a sebevědomě. Z velké tabule na zdi vyčetl číslo terminálu a zase pokračoval v cestě.

Klubaři jej zaraženě následovali a vrhali na sebe udivené a nevěřící pohledy. Podobali se Alence v říši divů. Prosklené stěny a moderní interiér působily velkolepě.

„Letadlo sice odlétá až za čtyřicet minut, ale pokud proti tomu nic nemáte, půjdeme už si sednout na palubu.“ Řekl pan Lukáš.

„Ehm, ano, jistě.“ Řekl Michal za všechny.

Jakási sličná zaměstnankyně letiště převzala od pana Lukáše všechny potřebné papíry a hlavně letenky, a jakmile něco vyhledala v počítači, vpustila je do přístupového koridoru. Zavazadla jim vzali a palubní personál je usadil na jejich místa.

„Je to tak obrovské.“ Rozplýval se Hrabal.

„Zajímalo by mě, jak rychle poletíme. Má to trvat deset hodin, že?“ rozjímala Aneta.

„Jo, to jo. Akorát nás nějak nenapadlo, že nám vezmou batohy a nic jsme si nevezali. Co budeme celých deset hodin dělat?“ řekl Ríša.

„Pokud se budete nudit, doporučuji využít vestavěného dvd přehrávače před vámi.“ Poradil jim pan Lukáš, který jejich rozmluvu nenápadně poslouchal.

„Tý jo, fakt je tady obrazovka!“ vykřikl Hrabal téměř na celé letadlo.

Sedačky se plnily dalšími a dalšími lidmi a zhruba po půl hodině se vznesli s celým letadlem do vzduchu. Celá Zatopená jeskyně měla čumáky přitisklé k okénkům a hltala veškeré dění venku. Teprve až byli tak vysoko, že nebylo v podstatě nic vidět, se uklidnili.

Následujících deset hodin bylo pro všechny neskutečně nudných. Letět letadlem se nejevilo tak skvělým zážitkem, jak se zpočátku zdálo. Většinu cesty sledovali filmy na svých obrazovkách nebo si povídali. Pan Lukáš měl s sebou malé příruční zavazadlo, ze kterého si vytáhl nějaké papíry a pracoval.

Po deseti hodinách se z palubního rozhlasu ozval hlas kapitána: „Vážení cestující, blížíme se k cíli cesty – nepálskému Kathmandu. Začínáme klesat a přistaneme asi za patnáct minut.“

Mezi cestujícími zavládl ruch, začali vypínat filmy a balit vytažené maličkosti. Letadlo skutečně začalo klesat. Za okýnky se objevila hustá tma a po chvíli i komíhající světelné tečky.

„Země na obzoru!“ zasalutoval Hrabal a prudce se otočil na ostatní.

Z rozhlasu se ozvalo: „Přistáváme, připoutejte se prosím.“